HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הורו

אבית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם בין שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן בין שלא עשו ועשה פטור מפני שתלה בב"ד [ב]הורו ב"ד וידע אחד מהן שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן בין שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב מפני שלא תלה בב"ד זה הכלל התולה בעצמו חייב והתולה בב"ד פטור: **גמ'** אמר שמואל לעולם אין ב"ד חייבין עד שיאמרו להם מותרין אתם רב דימי מנהרדעא אמר [ג]עד שיאמרו להם מותרין אתם לעשות מ"ט לפי שלא נגמרה הוראה אמר אביי אף אנן נמי [ד]תנינא הוראה אמר אביי אף אנן נמי [ה]תנינא [ו]חזר לעירו שנה ולימד כדרך שלימד פטור הורה לעשות חייב א"ר אבא אף אנן נמי תנינא [ז]הורו לה ב"ד להנשא והלכה וקלקלה חייבת בקרבן שלא התירו לה אלא להנשא אמר רבינא אף אנן נמי תנינא הורו ב"ד לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה [ח]תו לא מידי איכא דאמרי אמר שמואל אין ב"ד חייבין עד שיאמרו להם מותרים אתם לעשות רב דימי מנהרדעא אמר אפילו מותרים אתם לעשות דבשאלת השואל נגמרה הוראה אמר אביי והא לא תנן הכי חזר לעירו ושנה או לימד כדרך שלימד פטור הורה לעשות חייב אמר רבי אבא והא לא תנן הכי הורו לה ב"ד להנשא והלכה וקלקלה חייבת בקרבן שלא התירו לה אלא להנשא אמר רבינא והא לא תנן הכי הורו ב"ד לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה תו לא מידי: והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם: וניתני ועשה על פיהם שוגג למה לי אמר רבא שוגג לאתויי הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו פטור על פיהם על פיהם ממש ואיכא דאמרי אמר רבא שוגג על פיהם הוא דפטור אבל נתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב מילתא דפשיטא ליה לרבא קמיבעיא ליה לרמי בר חמא [ט]דבעי רמי בר חמא הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו בשומן ואכלו מהו אמר רבא תא שמע הלך יחיד ועשה שוגג על פיהם כו' שוגג על פיהם למה לי לאו לאתויי הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו פטור דלמא שוגג על פיהם הוא דפטור אבל נתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב איכא דאמרי אמר רבא ת"ש הלך יחיד ועשה שוגג על פיהם מאי לאו שוגג על פיהם הוא דפטור אבל נתחלף לו חלב בשומן ואכלו חייב דלמא או שוגג או על פיהם בפלוגתא הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו רב אמר פטור ור' יוחנן אמר [י]חייב מיתיבי [יא]מעם הארץ בעשותה [יב]פרט למומר[יג] רבי שמעון בן יוסי אומר משום ר"ש [יד](אינו צריך) הרי הוא אומר אשר לא תעשינה בשגגה ואשם או הודע [טו]השב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו לא שב מידיעתו אינו מביא קרבן על שגגתו ואם איתא הא לא שב מידיעתו הוא אמר ר"פ קסבר ר' יוחנן כיון דכי מתידע להו לבי דינא הדרי בהו והוא נמי הדר ביה שב מידיעתו קרינן ביה וחייב אמר רבא [טז]מודה רב שאינו משלים לרוב צבור מ"ט אמר קרא בשגגה [יז]עד שיהו כולן בשגגה אחת: בין שעשו ועשה עמהן כו': למה ליה למיתנא כל הני בשלמא רישא [יח]לא זו אף זו קתני אלא סיפא דלחיובא איפכא מיבעי ליה

תוספות

אמר המתעסק אלו התוספות כבר היו בדפוס וכ' ע"ג בזה"ל. מצאתי תוס' כת"י על מס' הוריות והנתקתים ולדפוס אצל האשר"י ממס' סוכה. ונקלטו ע"י הג"מ **אליהו ב"ר אברהם** הלוי **איטינגען** ז"ל בעהמ"ס **ברית הלוי ומנחת אליהו.** ובהיות שמציאתן נעלם מעין כל ומי יבקש דבר שלא במקומו אשר ע"כ אמרתי להעמידן במקומן:

הורו ב"ד. הס סנהדרי גדולה כדדרשינן בפ"כ עדת ישראל עדה המיוחדת בישראל זו סנהדרי גדולה: **בין שעשו ועשה עמהן.** ל"ע אם כ"ד עצמן חייבין לכפיה כשבא אם שעירה דיבור דפר אין מביאין אח"כ דוב לצור עשו על פיהן מ"מ קרבן יחיד ליימו אז שמע פטוריים לגמרי: הורו לה ב"ד להנשא. אמי כ"ד אינו סנהדרין גדולה שהרי כ"ד יכולין להתירה לנשא. ומ"מ הני נמי אית להו דאז אחם עצמה כמו שהורו היתה פטורה כיון שתולה בב"ד: **אבר אביי והא אנן לא** תנן הכי. הא פרין לנשאת קמא לשמואל כמו דפרין הכא לרב דימי הכא מלינן לנשאת קמא מלינן למימר דרב דימי אמת לפרושי דברי שמואל: **הבא** מסקינן לענין קרבן [נד] שיאמרו מותרין לעשות. וה"ה בעלמא גבי הוראה דאין לתלמיד לסמוך על דברי רבו עד שיגיע לידו הכי. והא דתניא עלמנו בב"ד: **רב אמר פטור.** דתולה בב"ד הוי ויחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור: **ור' יוחנן אמר חייב.** הואיל ולא הוי פיסם ממש כתולה בעצמו הוא וחייב: **מעם הארץ בעשותה.** ולא כל עם הארץ: **פרט למומר** [כ]. דאיתו מביא קרבן על שגגתו דאין מקבלין מידו: **ר"ש בן יוסי אומר אינו צריך הרי הוא אומר אשר לא תעשינה וכו'.** ומומר לא אב מדיעתו הוא לפיכך אינו מביא קרבן על שגגתו ואמר לקמן בפ"ב [כ] מומר שאכל חלב והביא קרבן על הדם איכא ביניהו והכא נמי כי הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן לא אב מדיעתו הוא ולפיכך אינו חייב דהא הורו ב"ד שחלב מותר וקא[ל] לר' יוחנן דאמר חייב דתולה בעצמו הוא: **אמר רב פפא קסבר ר' יוחנן.** כיון דאינו הוא ידיע לב"ד דטעו הוו הדרי בהו והוא נמי הוי הדר ביה אינו אב מדיעתו קרינן ביה וחייב דהא כ"כ בב"ד שלא עשה על פיסם ממש ואמטו לרבי קאמר רבי יוחנן דחייב קרבן אבל היכא דעשה על פיסם ממש אע"ג דאינו הוי ידיע לב"ד הוו הדרי בהו והוא נמי הוא הדר ביה אינו אב מדיעתו אפ"ה בעלמא דאמר רבא: **אמר רבא.** אע"ג דאמר רב כי נתחלף לו חלב בשומן דהוי יחיד שעשה בהוראת ב"ד ופטור מודה רב שאין אותו יחיד משלים לרוב צבור כגון שאמרו ב"ד שחלב מותר ואכלו אני לצבור ועשו על פיסם ואכלו חלב ממש והלך זה ואכל ונתחלף לו חלב בשומן: **שאינו משלים לרוב צבור.** ואין מביאין פר דבעינן שיהיו כולן ממש שוגגין בשגגה אחת ע"פ ע"ב: **למה לי למתני כולהו.** במתני' ועשה עמהם ועשה אחריהם שלא עשו ועשה: **בשלמא רישא לא זו אף זו קתני.** דהכי משמע לא מיבעיא זו דעשה עמהם דהוי ודאי תולה בב"ד דפטור אלא אף זו ממי דעשה אחריהם הוי ודאי תולה בב"ד ופטור ולא זו בלבד דעשה אחריהם אף זו דלא עשו ב"ד ועשה אפי' הכי תולה בב"ד הוי ופטור: **אלא סיפא איפכא מיבעיא ליה למיתנא.** דהכי מיבעיא ליה למיתנא הורו ב"ד וידע מ' מהן שטעו או תלמיד ולאוי להוראה והלך ועשה על פיהם בין שלא עשו ובין שעשה אחריהם ובין שעשה עמהם דלא תלה בב"ד הוי משמע לא זו בלבד דלא עשו ועשה דלא הוי תולה בב"ד ופטור אלא אף זו דעשה אחריהם חייב אלא אף זו דעשה עמהם דס"ל אמינא הואיל ועשה עמהם תולה בבית דין קרינא ביה ולהוי פטור אפילו הכי אמרי' הואיל וידע שטעו לא תלה בבית דין וחייב: **עלמנו בב"ד:** **רב אמר פטור.** דתולה בב"ד הוי ויחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור: **ור' יוחנן אמר חייב.** הואיל ולא הוי פיסם ממש כתולה בעצמו הוא וחייב: **מעם הארץ בעשותה.** ולא כל עם הארץ: **פרט למומר** [כ]. דאיתו מביא קרבן על שגגתו ואמר לקמן בפ"ב [כ] מומר שאכל חלב והביא קרבן על הדם איכא ביניהו והכא נמי כי הורו ב"ד שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן לא אב מדיעתו הוא ולפיכך אינו חייב דהא הורו ב"ד שחלב מותר וקא[ל] לר' יוחנן דאמר חייב דתולה בעצמו הוא: **אמר רב פפא קסבר ר' יוחנן.** כיון דאינו הוא ידיע לב"ד דטעו הוו הדרי בהו והוא נמי הוי הדר ביה אינו אב מדיעתו קרינן ביה וחייב דהא כ"כ בב"ד שלא עשה על פיסם ממש ואמטו לרבי קאמר רבי יוחנן דחייב קרבן אבל היכא דעשה על פיסם ממש אע"ג דאינו הוי ידיע לב"ד הוו הדרי בהו והוא נמי הוא הדר ביה אינו אב מדיעתו אפ"ה בעלמא דאמר רבא: **אמר רבא.** אע"ג דאמר רב כי נתחלף לו חלב בשומן דהוי יחיד שעשה בהוראת ב"ד ופטור מודה רב שאין אותו יחיד משלים לרוב צבור כגון שאמרו ב"ד שחלב מותר ואכלו אני לצבור ועשו על פיסם ואכלו חלב ממש והלך זה ואכל ונתחלף לו חלב בשומן: **שאינו משלים לרוב צבור.** ואין מביאין פר דבעינן שיהיו כולן ממש שוגגין בשגגה אחת ע"פ ע"ב: **למה לי למתני כולהו.** במתני' ועשה עמהם ועשה אחריהם שלא עשו ועשה: **בשלמא רישא לא זו אף זו קתני.** דהכי משמע לא מיבעיא זו דעשה עמהם דהוי ודאי תולה בב"ד דפטור אלא אף זו ממי דעשה אחריהם הוי ודאי תולה בב"ד ופטור ולא זו בלבד דעשה אחריהם אף זו דלא עשו ב"ד ועשה אפי' הכי תולה בב"ד הוי ופטור: **אלא סיפא איפכא מיבעיא ליה למיתנא.** דהכי מיבעיא ליה למיתנא הורו ב"ד וידע מ' מהן שטעו או תלמיד ולאוי להוראה והלך ועשה על פיסם בין שלא עשו ובין שעשה אחריהם ובין שעשה עמהם דלא תלה בב"ד הוי משמע לא זו בלבד דלא עשו ועשה דלא הוי תולה בב"ד ופטור אלא אף זו דעשה אחריהם חייב אלא אף זו דעשה עמהם דס"ל אמינא הואיל ועשה עמהם תולה בבית דין קרינא ביה ולהוי פטור אפילו הכי אמרי' הואיל וידע שטעו לא תלה בבית דין וחייב:

הלך יחיד ועשה שוגג על פיהם. מפרש בגמרא: **בין שעשו.** ב"ד ועשה היחיד עמהם כגון שאכל דם או חלב עמהן: **בין שעשו ועשה אחריהן.** בזה אחר זה: **בין שלא עשו.** ב"ד: **ועשה.** היחיד על פיהן: **פטור.** מלהביא כשבה ושעירה [ב] הואיל ומלה בב"ד ועשה על פיהם: **הורו ב"ד וידע אחד מהם.** מב"ד שטעו: **או תלמיד ראוי להוראה והלך.** אותו אחד או אותו תלמיד ועשה על פיהם שטעה במלה לשמוע דברי חכמים כדמפרש בגמרא [ג]: **הרי זה חייב.** מפני שלא תלה ממש בב"ד שהרי יודע שטעו ואמריגן בגמ' [ד] דעושה מפי עצמו חייב בהואילת ב"ד פטור: **גמ' לעולם אין ב"ד חייבין.** כי עשו הקהל או רובו על פיהם כלומר בין למ"ד ב"ד מביאין פר בין למ"ד לבור מביאין פר ולא ב"ד [ה] לעולם לא הוי גמר הוראה דלחייב קרבן ולגבי יחיד דלהוי תולה בב"ד: **עד שיאמרו.** ב"ד לבור מותרין אתם: **רב דימי אמר.** לעולם לא נגמרה הוראה לחייבן קרבן עד שיאמרו מותרין אתם לעשות: **אף אנן נמי תנינא.** בפרק אלו הן הנתקנין [ו]: **חזר.** זקן ממרא לעירו וכו' הורה לעשות מדמשמע דקאמר מותרין אתם לעשות דנגמרה הוראתו חייב: **הורו לה ב"ד להנשא.** על פי עד אחד דאי בשני עדים לא צריך ב"ד: **והלכה וקלקלה.** בזנות ואחר כך בא בעולה: **חייבת בקרבן.** לפי שלא היתה תולה בב"ד. מדקתני הורו לה ב"ד להנשא ולא קתני הורו ב"ד ש"מ דלא נגמרה הוראה עד שיאמרו מותרין אתם לעשות: **הורו ב"ד לעבור.** דמשמע הורו ב"ד לעשות דאינה גמורה הוראתם עד שיאמרו מותרין אתם לעשות: **והא לא תנן הכי.** כולהו מקשו לרב דימי: **אמר רבא.** תלמי קתני דמשמע הכי והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם. שוגג כגון שהורו בית דין שחלב מותר ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו דאם אמרו להם מותרים אתם לעשות אלא לאחרים הוראה הוי. ולא נהירא לן דכיון שידע המורה שאכלו כדי להורות היתר לכל שואל יותר ה"ל לדקדק בדבריו (וכ"ש) [וכשהוא] הורה להם היתר כ"ש דהוי הוראה. ונראה לי לפרש כההיא דקתני בבבא בתרא בפרק יש נוחלין (דף קל:) ת"ר אין למדין הלכה לא מפי תלמוד ולא מפי מעשה עד שיאמרו הלכה למעשה שאל ואמר הלכה למעשה ילך ויעשה. ותו אמרו התם א"ל ר' אסי לר' יוחנן כי אמר לן מר הלכה נעבד. א"ל (דע) [עד] דאמרי לכו הלכה למעשה כלו' אפי' אם ישאלו לו אם הלכה כך ויאמר להם הלכה כן לא יסמכו ע"ז לעשות מעשה עד שישאלו ממנו פעם שנית בשעת מעשה לפי שכשהאיסור מזומן לו לעשות מיד אז מדקדק המורה בדבריו שלא תארע ע"י תקלה וה"פ הכא אם שאלו להם ואמרו להם מותרין אתם אף בשלא בשעת מעשה קאמר שמואל דהוי הוראה. ורב דימי דקאמר כההיא דפ' יש נוחלין: **אמר** רבא אף אנן נמי תנינא הורוה ב"ד לינשא והלכה וקלקלה חייבת שלא התירוה ב"ד אלא לנשא. דקדק רש"י ז"ל מדקתני הורוה ב"ד לנשא ולא קתני התירוה ב"ד שלא נגמרה הוראה עד שיאמרו מותרים אתם לעשות. והקשה הרמ"ה ז"ל דמה לי התירוה ומה לי הוראה. אידי ואידי חד הוא דהא רב דימי מנהרדעא דהוא מרי דשמעתתא במותרים אתם לעשות סגיא ליה. ועוד הא בהדיא קתני שלא התירוה אלא לנשא אלמא לענין נישואין בהתירוה לנשא סגיא ליה דפ' דהכי דייק (דחשי') [דחזינן] הכא כשהתירוה לינשא הוצאוה מכלל אשת איש לכל דבר ועשאוה פנויה אפ"ה בשקלקלה לא מיקרי תולה בב"ד אלמא לא מיקרי תולה בדעת ב"ד אלא באותה מעשה עצמה שהורו בו היתר ואע"פ שהמעשה הוא יוצאה מכלל הוראה זו אמנם (דנראה) [דהוראה אינה] אלא להיותו מותר באותה מעשה עצמה ומזה יש ללמוד דלא מיקריא הוראה עד שפרשו היתר העשיה. וכ"ל לישב לשון רש"י ז"ל מדקתני ברישא הורוה ב"ד לנשא ולא קתני התירוה ב"ד כדקתני בסיפא ש"מ שבכל מקום (שהשרכה) [שהבריכו] הוראה הוי דוקא עד שיורו לעשות ולהכי תנא ברישא הורוה ב"ד ובסיפא התירוה (שיורו) להנשא לאשמעינן דכל הוראה במותר לעשות: **מעם** הארץ פרט. פרש"י ז"ל דמעוט מעם הארץ דרשי מע"ה ולא כל עם הארץ דהא ממאי דלמעוטי [מומר] לימא למעוטי כולו קהל קא אתי. ותו הא בהדיא אמרינן לקמן דמעם הארץ דלאו בכלל עם הארץ הוא כדדרשי' (יבמות כב: וש"מ) גבי נשיא בעמך בעושה מעשה עמך. ולא נהירא כלל דהתם מבעמך דרשי דמשמע בעמך לאפוקי אבל ע"ה הכל בכלל ועוד דלקמן (דף יא.) דרשינן מע"ה פרט לנשיא פרט למשיח אלא ודאי דמעם הארץ מיעוטא וע"ה משמע כל הקהל אל רובו: **פרט** (וכו') [למומר וא"ת] תיפוק ליה משום זבח רשעים תועבה וי"ל דמיירי אחר שעשה תשובה: אמר רב פפא קא סבר רבי יוחנן דכי מתידע להו לבי דינא הדרי בהו והוא נמי הדר ביה שב מידיעתו קרי' ביה. דמידיעת איסור

ב מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ח סמנ עשין ריח:
ג מיי' שם פ"ב הל' ח והל' ה סמנ שם:
ד מיי' פ"ב מה' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח:
ה מיי' פ"ב מה' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח:
ו מיי' שם פ"ג הל' ז ופ"ג מהל' מעשה הקרבנות הלכה ד:
ז ח מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח:

תורה אור השלם

1. וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תֶּחֱטָא בִּשְׁגָגָה מֵעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֹׂתָהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְיָ אֲשֶׁר לֹא תֵעָשֶׂינָה וְאָשֵׁם:
אוֹ הוֹדַע אֵלָיו חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהֵבִיא קָרְבָּנוֹ שְׂעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נְקֵבָה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא.
ויקרא ד כז-כח

מוסף רש"י

תו **לא** מידי. תו ליכא לאקשויי מידי (עורובין קג:) אין להקשות על דבר זה (ע"ז נב. סד.) אין לרון אחר דבר זה (סוכה לז.) ליכא לאוקמי מידי (מנהדרין סב.) אין לתקנעו בדבר זה (שם סו:). הורו ב"ד שחלב מותר. שעל הקרב ולא שעל הכלות, דלא הוי עוקר כל הגוף (לקמן ד:). **מעם הארץ בעשותה פרט למומר.** מעם ולא כל עם, ונבי מוטת כתיב שבא על הסוגב (חולין הב:). **רבי שמעון בר'.** מכאן אתה למד (שם). **אשר לא תעשינה בשגגה ואשם.** ומתוך כיי לא הוצא אלו מטמאו אשר מטא והביא אשמו, דמשמע אשר לא תעשינה אם היה ידע שהוא אסור, ושגגה היתה לו ומטוא ואשם הוא ידיע (שם) מעמע שאינו ידע לא עשה אבל בשגגה עשה ואשם (זמורה ט). **חשב מידיעתו.** הפוכה ונבדל מתחלה ואין עוכר אם היה יודע שהוא אסור אסור, וכתו"כ גרם חיובה, שאם היה יודע שהוא אלב היה יושב ומנבל מעביה זו (חולין הב).

רבינו חננאל

הורו ב"ד. במצות עשה כגון פסח ומילה או לא תעשה דלית בה כרת וחטאת כגון שפיכות דמים וכיוצא בזה ליכא קרבן כלל. ואם הורו (בשורות) [בזולת] התנאים הנזכרין ועשו מיעוט הקהל על פיהן והוא הדין ליחיד כל אחד מביא קרבן חטאת דקיי"ל כחכמים שאמרו יחיד שעשה בהוראת ב"ד חייב. ואם כשהורו עשו הן ולא עשה אחד מן הקהל אין מביאין פר אלא כל אחד ואחד מביא קרבן יחיד שנא' ועשו מעשה תלוי בקהל והוראה בב"ד ואם הורו ועשה אחד מיד על פיהן אם ידע שלא כדת הורו וכי [ו] אין חכמה נגד ה' פטור מקרבן. ואם טעה במצוה לשמוע דברי חכמים חייב בקרבן וה"ה לקהל או רובו אם טעו במצוה לשמוע דברי חכמים [ז] הפר הקרב ואם חזרו וטעו אם שהורו כגון שידעו שהתירו איסור אבל שכחו מה היה הוא הדין [ז] זה הכלל נקוט בידך כל היכא דתשכח פטור [פטור] ב"ד מזה הפר הוא אבל קרבן יחיד איכא. ובזה שביאתנו דיי לפתוח בין חבין. ועיקר כל זה (מצרי) [תמצא] בזה הפרק (דף ד:) באותה ששנינו הורו ב"ד שוגגין ועשו כל הקהל שוגגין: אמר שמואל אין ב"ד חייבין עד שיאמרו להן מותרים אתם. פירוש אין ב"ד חייב להביא פר עד שיאמרו לקהל מותרין אתם. אבל אם לא אמרו מותרין אתם אלא שנו כדרכן והלכו הקהל ועשו הרי כל אחד וא' מביא כשבה או שעירה. דקסבר שמואל דבאמירת מותרין אתם נגמרה הוראה: רב דימי מנהרדעא אמר אפילו אמרו מותרין אתם אין הפר בא דעדיין לא נגמרה הוראה. [עד כו'] יש שומע מהא דהלכתא כמאן דאמר דב"ד מביאין פר משלהן דאם איתא דלא. ליימא אין הורית ב"ד הוריה עד שיאמרו כו' אי נמי ליימא אין חייבין אמאי אמרו ב"ד ותו הא דתנן בפ"ב (לקמן דף ד.) שאין ב"ד חייבין ליתני שאין חייבין. ובפרקין גופיה (דף ד:) תנן סתמא הורו ב"ד שוגגין ועשו כל הקהל שוגגין מביאין פר ותו מדאוקימנא לקמן ההיא דתניא ב"ד מביאין על ידיהן כרבנן. ויש מי שפירש (אמר) [הא דאמר] שמואל אין בית דין חייבין. בין לפ"ד ב"ד מביאין בין

ג) כ"ל דוכן יעב ג"כ שאין מכמה נגד ה' ומיגו לגיר לשמוע (נסס: ב) מולי ל"ל מייגים כפר הקהל: ג) תסר מאן ומי' לקמן ד' ה' ע"ש:

תוספות רבינו חננאל

ד מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ח סמנ עשין ריח:
ה מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח:
ו מיי' שם פ"ג הל' ז ופ"ג מהל' מעשה הקרבנות הלכה ד:
ז ח מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח:
א מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ח סמנ עשין ריח:
ב מיי' שם פ"ב הל' ח והל' ה סמנ שם:
ג מיי' שם פ"ב הל"ב ופ' יג הל"ח סמנ שם:
ד מיי' פ"ג מהל' ממרים הל' ו סמנ לאוין קפב:
ה מיי' פ"ב מה' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח:
ו מיי' שם פ"ג הל' ז ופ"ג מהל' מעשה הקרבנות הלכה ד:
ז ח מיי' פ"ב מהל' שגגות הל' ה סמנ עשין ריח: